

Sygn. akt VI U 21/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Radomiu VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Jarosław Łuczaj

Protokolant st. sekr. sąd. Marta Gackiewicz

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2016 roku w Radomiu

sprawy A. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 1 grudnia 2015 roku, nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje A. W. prawo do okresowej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 1 grudnia 2015 roku do 31 grudnia 2017 roku.

Sygn. akt VI U 21/16

UZASADNIENIE

W dniu 17 grudnia 2015 roku A. W. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 1 grudnia 2015 roku, nr (...), odmawiającej przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Podniosła, że po przebytej operacji onkologicznej i długotrwałym leczeniu nastąpiło wyniszczenie jej organizmu, ponadto leczy się psychiatry, psychologa i neurologa. Ostatnio wykonywała pracę kelnerki i pomocy kucharza, a dostępna jej praca sprzątaczką jest ponad jej siły. Ponadto posiada orzeczenie o niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym (odwołanie – k. 3).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie wskazując, że wnioskodawczyni pobierała rentę z tytułu całkowitej, a następnie częściowej niezdolności do pracy do 30 listopada 2015 roku. Na skutek wniosku o przyznanie prawa do renty na dalszy okres została skierowana na badanie przez lekarza orzecznika, który orzekł, że nie jest ona niezdolna do pracy. Na skutek sprzeciwu wnioskodawczyni została zbadana przez komisję lekarską ZUS, która podtrzymała orzeczenie lekarza orzecznika. Organ rentowy odmówił więc prawa do renty, ponieważ od 1 grudnia 2015 roku brak jest niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie – k. 5).

Na rozprawie w dniu 23 listopada 2016 roku pozwany organ pozostawił rozstrzygnięcie do uznania Sądu (nagranie na płycie CD – k. 77).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

A. W. urodziła się (...) roku. W dniu 20 sierpnia 2012 roku złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (wniosek – k. 1 – 2 akt ZUS).

Decyzją z dnia 11 września 2012 roku, nr I (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. przyznał A. W. prawo do okresowej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 22 sierpnia 2012 roku, tj. od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego do 31 sierpnia 2014 roku (decyzja ZUS – k. 84 akt ZUS).

W dniu 7 lipca 2014 roku A. W. złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (wniosek – k. 45 a akt ZUS). Decyzją z dnia 18 sierpnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. przyznał A. W. prawo do okresowej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do 31 maja 2015 roku (decyzja ZUS – k. 87 akt ZUS).

W dniu 14 kwietnia 2015 roku A. W. złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (wniosek – k. 89 akt ZUS). Decyzją z dnia 18 czerwca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. przyznał A. W. prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 30 listopada 2015 roku (decyzja ZUS – k. 95-96 akt ZUS).

W dniu 24 września 2015 roku A. W. złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (wniosek – k. 98 akt ZUS). W związku z tym została skierowana na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 28 października 2015 roku stwierdził, że A. W. nie jest niezdolna do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS – k. 100 akt ZUS). Od powyższego orzeczenia A. W. wniosła sprzeciw, w związku z czym została skierowana na badanie przez komisję lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 17 listopada 2015 roku stwierdziła, że nie jest ona niezdolna do pracy (orzeczenie komisji lekarskiej ZUS – k. 102 akt ZUS).

W związku z powyższym, decyzją z dnia 1 grudnia 2015 roku, nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił A. W. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (dowód: decyzja – k. 104 akt ZUS).

A. W. ma obecnie 57 lat, z zawodu jest kelnerką, pracowała jako sprzątaczką. Cierpi na nadciśnienie tętnicze I/II stopnia wg WHO/ISH bez potwierdzonych powikłań narządowych i zaburzenia depresyjno-lękowe pogłębione reaktywnie, w 2012 roku przeszła zabieg mastektomii z powodu raka z dodatkową rentgenoterapią i chemioterapią. Z przyczyn kardiologiczno-internistycznych, ani psychiatrycznych nie jest niezdolna do pracy (opinia biegłych z zakresu kardiologii i chorób wewnętrznych oraz psychiatrii – k. 10).

A. W. nie wykazuje zaburzeń chodu, zaburzeń siły i czucia, ostrych objawów korzeniowych, ani zaników mięśniowych. Nie wymagała hospitalizacji w oddziale neurologii, ani rehabilitacji, nie wymagała konsultacji neurochirurgicznej. Badania CT mózgu, Dopplera i EMG nie wykazały zmian patologicznych. Badanie MRI kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego nie wykazały istotnych zmian patologicznych, ani kompresji struktur nerwowych. Pod względem neurologicznym A. W. jest zdolna do pracy (opinia biegłej z zakresu neurologii – k. 21-22).

Od stycznia 2015 roku A. W. jest leczona Anastrozolem – nowoczesnym lekiem, którego stosowanie przynosi skutki uboczne (oprócz nasilenia objawów menopauzalnych, jak uderzenia gorąca i stany niepokoju, może powodować sztywność stawów w stopniu nawet znacznym, zmniejszającym sprawność fizyczną, uporczywe bóle głowy, biegunki, krwawienia z pochwy, wypadanie włosów, wysypki skórne i senność). Jego długotrwałe stosowanie może powodować zmniejszenie mineralnego wysycenia kości w stopniu zagrażającym nawet patologicznym złamaniami kości. Leczenie to zaplanowano do końca 2017 roku. Konieczna intensywne, długotrwała i przez to bardzo obciążająca organizm terapia doprowadziła do kumulacji niekorzystnych skutków leczenia: obrzęków limfatycznych ramienia i przedramienia lewego, które upośledzają sprawność lewej kończyny górnej, upośledzenia odporności organizmu i ogólnego osłabienia, nasilenia objawów menopauzalnych i wskazanych wyżej innych ubocznych skutków leczenia Anastrozolem. Choroba nowotworowa i jej leczenie są też źle tolerowane psychicznie przez A. W., dochodzi u niej do częstych objawów depresyjnych. Ponadto współwystępują u niej schorzenia dodatkowe: wielopoziomowa dyskopatía kręgosłupa odcinków szyjnego i lędźwiowego, stan po usunięciu szyjki macicy, umiarkowane nadciśnienie tętnicze, powrządowe uszkodzenie opuszki dwunastnicy i torbiele prawej piersi. Wymaga ona stałej kontroli onkologicznej i kontynuowania leczenia hormonalnego (Anastrozol) minimum do końca 2017 roku. Aktualnie pozostaje w trakcie kolejnego etapu leczenia onkologicznego z objawami ubocznymi. Rokowanie jej choroby jest niepewne, a dalsze

leczenie jest konieczne. Skutki leczenia raka piersi i kontynuowane leczenie (hormonoterapia) upośledzają ogólny stan zdrowia A. W. i ogólną sprawność jej organizmu w stopniu uniemożliwiającym pracę fizyczną zgodnie z jej kwalifikacjami. Z przyczyn onkologicznych jest ona okresowo całkowicie niezdolna do pracy od 1 grudnia 2015 roku do 31 grudnia 2017 roku, tj. do czasu ukończenia leczenia onkologicznego ratującego życie (opinia biegłego z zakresu onkologii z opinią uzupełniającą – k. 39-40, 64-65).

Renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie warunki określone w art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku, poz. 887 z późn. zm.), tzn. jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy oraz niezdolność ta powstała w okresach wymienionych w ust. 1 pkt 3 wskazanego artykułu, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego nie podlegał badaniu w niniejszej sprawie, bowiem nie był sporny.

Niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest zaś osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 1, 2 i 3 w/w ustawy).

Kwestią sporną w sprawie niniejszej pozostawało ustalenie czy stopień zaawansowania rozpoznanych u wnioskodawcy schorzeń powoduje u niej niezdolność do pracy.

W tym celu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu neurologii, psychiatrii, onkologii i chorób wewnętrznych. Biegli z zakresu chorób wewnętrznych i psychiatrii rozpoznali u A. W.: nadciśnienie tętnicze I/II według WHO/ISH bez potwierdzonych powikłań narządowych, zaburzenia depresyjno-lękowe pogłębione reaktywnie oraz stan po zabiegu mastektomii z dodatkową rentgenoterapią i chemioterapią. Stwierdzili jednak, że z przyczyn kardiologiczno-internistycznych i psychiatrycznych nie jest ona niezdolna do wykonywania pracy. Podobny wniosek płynie z opinii biegłej z zakresu neurologii, która wskazała, że A. W. nie wykazuje zaburzeń chodu, zaburzeń siły i czucia, ostrych objawów korzeniowych, ani zaników mięśniowych. Nie wymagała hospitalizacji w oddziale neurologii, ani rehabilitacji, nie wymagała konsultacji neurochirurgicznej. Badania CT mózgu, Dopplera i EMG nie wykazały zmian patologicznych. Badanie MRI kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego nie wykazały istotnych zmian patologicznych, ani kompresji struktur nerwowych.

Do powyższych opinii biegłych żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń.

Z kolei biegły z zakresu onkologii wskazał, że skutki leczenia raka piersi i kontynuowane leczenie (hormonoterapia) upośledzają ogólny stan zdrowia A. W. i ogólną sprawność jej organizmu w stopniu uniemożliwiającym pracę fizyczną zgodnie z jej kwalifikacjami. Stwierdził też, że w związku z tym ubezpieczona jest nadal całkowicie okresowo niezdolna do pracy do 31 grudnia 2017 roku.

Wprawdzie do opinii tej strona pozwana zgłosiła zarzuty, to jednak w opinii uzupełniającej biegły z zakresu onkologii podtrzymał w całości opinię zasadniczą i szczegółowo odniósł się do podniesionych zarzutów. Wyjaśnienia te nie budzą żadnych wątpliwości.

Stwierdzić należy, że o uznaniu niezdolności do pracy, jej rodzaju i rozmiaru nie decyduje samo schorzenie, lecz stopień jego zaawansowania. O istnieniu takiej niezdolności nie decyduje i nie może decydować także subiektywne odczucie badanego, ale obiektywna ocena specjalistów biegłych lekarzy sądowych. W sprawie, w której przedmiotem jest prawo do świadczenia rentowego warunkująca powstanie tego prawa i będąca elementem ustaleń faktycznych ocena niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń zainteresowanego.

Sąd podzielił opinię biegłego z zakresu onkologii i uznał ją za miarodajny dowód w sprawie. Sporządzona bowiem została przez specjalistę z zakresu zasadniczego schorzenia, na które cierpi wnioskodawczyni. Biegły wydał swoją opinię po uprzednim zbadaniu A. W., po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską zgromadzoną w aktach organu oraz po przeanalizowaniu jej historii choroby. Uznać więc należy, że została zgromadzona pełna dokumentacja medyczna wnioskodawczyni. W ocenie Sądu Okręgowego opinia ta jest rzetelna, fachowa i nie budzi zastrzeżeń. Biegły dokonał wnikliwej analizy stanu zdrowia ubezpieczonej pod kątem jej schorzeń i uzasadnił swoje konkluzje na temat jej zdolności do pracy.

Biegły z zakresu onkologii stwierdził, że A. W. jest nadal (od 1 grudnia 2015 roku) całkowicie niezdolna do pracy, a niezdolność ta ma charakter okresowy – do 31 grudnia 2017 roku.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy uznał, że stan zdrowia wnioskodawczyni powoduje u niej całkowitą niezdolność do pracy w dalszym ciągu od dnia następnego po zaprzestaniu pobierania poprzednio przyznanej renty, tj. od 1 grudnia 2015 roku do 31 grudnia 2017 roku.

W myśl art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Uprzednio A. W. miała przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 30 listopada 2015 roku. Wnioskodawczyni złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty w dniu 24 września 2015 roku. Tym samym prawo do renty przysługuje jej od dnia 1 grudnia 2015 roku.

Z uwagi na powyższe, na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję, o czym orzeczono w sentencji.

SSO Jarosław Łuczaj